

Cvetice iz rajskega vrta.

4. Dobrohotnost.

Najlepši zgled, kako naj kažemo ljubezen do bližnjega, kako naj razodevamo dobrohotnost, nam je sam božji Zveličar. O tem vam je zadnjič pripovedoval „Angelček“. Krasnih zgledov te čednosti dobimo tudi v življenju svetnikov. Lep, vzvišen zgled dejanske ljubezni do bližnjega in dobrohotnosti pa nam je sedanji namestnik Jezusov na zemlji, sv. Oče Leon XIII, ki že petindvajseto leto vlada sv. cerkev.

V vsaki čednosti se mora človek že v mladosti vaditi. Joahim Pecci (beri *Peči*) — tako je bilo ime sedanjemu sv. očetu, je imel premožne, skrbne starše, ki so ga že zgodaj naučili usmiljenja do ubogih. Podpirali so reveže; darove je siromakom večkrat izročeval mladi Joahim, ki se je tako vadil v delih krščanske ljubezni. Kot mašnik je bil precej prvo leto po novi maši Joahim Pecci poslan v Benevent, kjer so bili papeži tudi še posvetni vladarji; tukaj je kot deželni poglavar oskrboval pokrajino. Eno prvih njegovih del je bilo, da je s papeževim dovoljenjem znižal davke; obenem pa je pomnožil dohodke deželi s tem, da je dal napraviti nove ceste, ki so pospeševale kupčijo in obrtnijo. Pozneje je bil poslan kot papežev zastopnik ali poslanec v Belgijo. Tukaj je poleg svojih opravil zlasti rad sodeloval pri raznih dobrodelnih napravah, kjer je mogel revežem, zlasti pa bolnikom lajšati življenje. — Kot škof v Peružiji je med drugim napravil za šoli odrasle otroke takozvane „otročje vrtove“; tukaj so se otroci zbirali ob nedeljah in praznikih popoldne. Najpoprej so šli v cerkev h krščanskemu nauku, potem pa na zabavišče, kjer so se učili, molili, peli in razveseljevali. Škof jim je pošiljal sadja in kruha; včasih pa jim je vse to tudi sam delil, obenem pa jih spodbujeval k čednostnemu življenju. Pa to mu je bilo kot škofu še premalo, da je sam skrbel za reveže: hotel je, da bi se v milosrčnosti

odlikovali vsi duhovniki v škofiji. Zato jim je pisal: „O predragi moji sodelavci v vinogradu Gospodovem, vi ste vsak dan priča, koliko pomanjkanja in drugih nezgod je trpeti revežem, katerih svet noče poznati. Vem, kako radi pogosto tudi zadnji košček kruha delite s svojimi reveži; ne pozabite pa revežem kazati tudi trpečega Odrešenika, da pri njem najdejo moči in nove srčnosti. Prava milosrčnost se kaže v tem, da bližnjemu dejansko pomagamo in da ga opomnimo, kako naj si s potrpežljivim prenašanjem svojih nadlog služi nebeške zaklade.

In odkar Joahim Pecci kot Leon XIII. vlada sveto katoliško cerkev, občuduje njegovo milosrčnost ves svet. Zlasti se je zavzel Leon XIII. za blagor in srečo delavskega ljudstva. Izdal je med drugim pomenljivo apostolsko pismo „o delavskih razmerah“, v katerem pravi: „Mi predobro vidimo, da se mora hitro pomagati najnižjemu ljudstvu, kajti preveliko jih je že v bedi in nesrečni osodi.“ Potem sv. Oče modro in previdno opominjajo gospodarje in delodajalce, naj pošteno in pravično ravnajo s podložnimi delavci. Z apostolsko gorečnostjo jim kličejo: „Gospodarji in bogataši, pomislite, da vam nikoli ni dovoljeno ubožcev in sirot stiskati in zatirati zaradi lastnega dobička; ogoljufati pa koga za dolžno, zaslužen plačilo, je velika pregreha, ki jezo božjo v maščevanje iz nebes na zemljo kliče.“ Koliko solz bi se posušilo, koliko lačnih natisilo, koliko žalosti v veselje spremenilo, ko bi vsi poslušali te besede namestnika Jezusovega na zemlji! Zato pa tudi delavci prav posebno kažejo hvaležnost sv. Očetu. Iz vseh dežel, zlasti pa s Francoskega, romajo v Rim; samo en dan se je Leonu XIII. poklonilo 25.000 francoskih delavcev. Njih vodja je rekel, da bode Leon XIII. v zgodovini slavno imenovani „papež ubogih delavcev“, zakaj nihče pred njim se še ni toliko trudil za ta zatirani stan.

Prav posebno ljubezen imajo pa sv. Oče do vas, dobri otroci. To se je pokazalo v svetem letu — leta 1900, ko so slovesno sprejeli rimsko mladino. Nekdo, ki je bil sam navzoč, nam ta vsprejem tako-le popisuje: „Sv. Oče so hoteli videti zbrane obiskovalce vseh

katoliških šol v Rimu. Pozvali so jih v cerkev sv. Petra. Videli so že toliko starih ljudi, toliko resnih mož v svetem letu, a želeli so si tudi mladine, in res se je njih želja uresničila. Vse šole v Rimu, višje in nižje, so odposlale svojo mladino k sv. Petru. Mladež je bila lepo razdeljena, tako da so stale deklice ob levi strani velike ladije, mladeniči pa ob desni. Spredaj so bile višje šole s svojimi zastavami. Tako smo čakali na sv. Očeta. Prinesli so jih iz spodnjega dela, tam kjer so se zbrali najmanjši šolarčki. Glasni „ii“ so zadoneli iz tisoč in tisoč mladih grl — na Laškem tudi v cerkvi glasno izražajo veselje. Ne vem, kdo se je bolj vzradostil, ali mladež svojega očeta, ali 90letni starček v sredi mlade krvi. Délo mu je dobro, oko se je iskrilo samega čistega blagohotnega veselja. Ko so nesli svetega Očeta po sredi cerkve, so ves čas blagoslavljali mladino. Bilo je res ljubko videti, kako so deklice od same radosti metale svoje robce v zrak, dečki pa klobuke. Nekateri so kar skakali samega veselja. Počasi so nesli sv. Očeta, da so si je mogli vse prav dobro ogledati. Pred oltarjem so jih postavili na tla. Šumenje je utihnilo. Po odpetih lavretanskih litanijah se sveti Oče vzdignejo. Dva monsignora jih vedeta pred oltar in tam zapojó krepko blagoslov na ljubo mladino. Po blagoslovu so vsprejeli še nekaj romarjev, potem pa se podali zopet nazaj. Ko so jih vzdignili, so zagromeli tisočeri pozdravi po svetem hramu. Nesli so jih vnovič počasi nazaj doli po cerkvi, pri vratih so se obrnili še parkrat, pogledali na zbrano mladino in jo blagoslovili; potem pa so zginili za vrati. Sedaj pa, ko mali niso videli več sv. Očeta, se je vnel pravi vrišč. In kar se še nikdar ni zgodilo — sv. Oče so se dali prinesiti nazaj. Srce se jim je nehoté omladilo, niso mogli zapustiti teh ljubih prizorov, vrnili so se med nje, da bi si jih še enkrat ogledali, da bi došlece še enkrat blagoslovili, še enkrat pozdravili. To je bil dan veselja.“

— Kakor rimsko mladino, tako ljubijo sv. Oče tudi vas. Vsak dan za vas molijo in vas priporočajo Bogu. In kaj hočete, vi otroci, storiti za sv. Očeta? Naredite tako, kakor so obljubili otroci v nekem zavodu blizu

Rima prejšnjemu sv. Očetu Piju IX. Zraven majhne cerkve sv. Modesta, Vida in Krescencija je namreč zavod, v katerem se pripravljajo otroci za prvo sv. obhajilo. Leta 1847 so prišli Pij IX. sami pogledat v to hišo. Prav po očetovsko so prigovarjali otročičem, naj se lepo pripravljajo za najleši dan svojega življenja. Slednjič so jih vprašali: „Kaj bodete jutri na dan svojega prvega sv. obhajila povedali ljubemu Jezusu?“ „Za vas bomo molili, sv. Oče“, so odgovorili vsi enoglasno. „Molite zame, molite“, rekó sv. Oče, „da me Bog, ki me hoče imeti na zemlji za svojega namestnika, razsvetli, pokrepčuje s svojo vsemogočno milostjo in me stori vredno orodje svoje časti.“

Ves svet nima tacega vladarja!

Mnogo vode je že od tedaj poteklo po Savi, in marsikaterokrat so že odletele ptičice v južne kraje. Bila sem živa deklica, brezskrbno sem živela tjevendan. Razum je še spal, a srce mi je bilo gorko. Ako sem kaj lepega brala ali pela domovinsko pesmico, sem bila vsa navdušena. Še bolj mi je to šlo k srcu, ko sem bivala v prelepem zavodu šolskih sester N. D. v Monakovem na Bavarskem. Imela sem najlepše življenje, ki si ga morete misliti v detinski dobi; a domotožje mi je grenilo prelepe urice. Ptičice v zraku sem zavidala in oblakom sem naročala pozdrave, kadar so pluli proti jugu. Nemščina mi je delala preglavico, in moje sicer jako ljubeznjive součenke so imele posebno veselje nad tem, če sem jo mrcvarila, da se je Bogu smililo. Zato so me rade spravile v ogenj; kadar sem bila malo huda, govorila sem nemško, da je bilo joj! Ko so me o neki priliki zopet malo nadražile, postavila sem se jim pa po robu ter viknila: „Kaj vi Nemci? Ali imate vi tacega cesarja,